

Tatiana Čuperková-Brezinská

NAJDU SI TĚ V ŘÍMĚ

motto

SKUTEČNÉ PŘÍBĚHY

Najdu si tě v Římě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Tatiana Čuperková-Brezinská
Najdu si tě v Římě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Tatiana Čuperková-Brezinská

NAJDU
SI TĚ
V ŘÍMĚ

Praha 2017

Přeložila Eva Macháčková

PROLOG

Vždy jsem byla veselá a rozmařilá.

Někdy trochu střelená a někdy trochu nezodpovědná. Do všeho jsem se vrhala spontánně a bezhlavě.

Pokud ty zážitky bolely, tak až potom, když jsem začala přemýšlet.

Některé jsem si mohla odpustit, vím, ale dnes se mám alespoň čím bavit, když si v duchu promítám, co všechno jsme se s holkama navyváděly.

Nebylo toho málo.

Ale ani moc.

Tak akorát.

Můj otec měl tu hravost na mně rád, zato máma kvůli ní nespala.

Potom to ve mně Petr zabil. Ne, nezabil, jen přizabil.

Ale i to stačilo k tomu, že když jsme se konečně rozešli, chtěla jsem dohnat zameškané.

Jak jinak než vesele a ve velkém stylu.

1. KAPITOLA

Ukládala jsem džemy jeden vedle druhého. Tak, aby bylo vidět rukou napsané názvy a aby víčka různých barev spolu ladila. Jeden fíkový jsem hned dala stranou, ten mám nejraději, a doma mi zůstalo už jen trochu. Nové zásoby přišly právě včas, můj ranní rituál s topinkou, džemem a cappuccinem plným pěny se pomalu měnil v závislost. Mňam. Dobrá italská snídaně. Miluju ji. Tak jako všechno italské.

Hned vedle džemů jsem měla sladké trvanlivé pečivo, které mi každý týden vozili z Tarvisia. Na poličkách trůnily malé pomerančové koláčky, čokoládové oplatky a mandlové tyčinky a mezi nimi i dózy s voňavou italskou zrnkovou kávou a se sušenkami. Vypadalo to lákavě, vlastně celý ten malý obchůdek byl půvabný – i šunky a sýry se daly naaranžovat tak, aby je lidé chtěli okamžitě ochutnat. Nechodím jen tak zbůhdarma po římských *brasseriích*, abych odkoukala interiér...

Vyložila jsem poslední skleněnou nádobku se sladkým obsahem a natáhla jsem se po krabici, ve které mi přivezli těstoviny. *Pappardelle, bucatini, cannelloni, farfalle, fusilli*... Chtěla jsem k nim uložit hotové omáčky, aby lidem padly do oka a oni se dali nalákat na večeři hotovou za pár minut.

Dveře do obchodu se otevřely a dovnitř vešla příjemná padesátnice.

„Dobrý den, Evičko,“ pozdravila srdečně.

„Paní Urbanová,“ narovнала jsem se za pultem, „vítejte, dlouho jste tady nebyla.“

Usmála se a omluvně pokrčila rameny.

„Znáte mě. Když sem přijdu, koupím všechno, co vidím. Ale potom to rodinný rozpočet pocítí.“

Povzdechla jsem si. Stále stejná písnička. Lidé chtějí nakupovat, ale musí být opatrní. Do prdele s touhle krizí... Fakt do prdele.

„Rozhlédněte se tady,“ řekla jsem jí mile. „Přivezli mi spoustu nových dobrot, i ty speciální piškoty na tiramisu, na které jste se minule ptala.“

Přikývla. Sledovala jsem ji, jak si vybírá sýry, olivy a bazalkový bujon, mezitím jsem mladíkovi v kožené bundě prodala dvě sedmičky bílého vína a směs sušených hub, a když jsem na chvíli rozpažila ruce, abych si protáhla záda, mimoděk jsem se usmála.

Byla jsem šťastná. Ve svém malém italském světě uprostřed Trnavy...

Před pár lety jsem se ještě živila jako členka marketingového oddělení jednoho z největších slovenských hotelů. Vystudovala jsem vysokou školu managementu, plynule jsem mluvila anglicky a italsky, to na čtyři hvězdičky v Bratislavě stačilo. Ale mně ta práce nesešla. Na všechno byly tabulky, předpisy, školení a doporučení. Chovali jsme se jako stroje, ne jako lidé, protože někdo, koho vedení považovalo za kompetentního, nám kázal, jak máme mluvit s klienty a jak s obchodními partnery. Jak a kdy se usmívat, kdy se chovat asertivně a jakým způsobem nahlédnout do soukromí zaměstnanců.

Dost nechutné.

Když jsme se s Petrem rozešli a já měla místo bu-

doucnosti před očima pouze mlhu, jediné, co mi bylo jasné, byl okamžitý odchod z hlavního města. Pryč od anonymní pavučiny, od neosobních setkání, od masy lidí, ve které člověk nezná člověka. Vrátila jsem se do Trnavy a začala jsem žít svůj sen.

Celá léta jsem to chtěla. Malý italský obchůdek na hlavní ulici, se zvonečkem nade dveřmi, s voňavým zbožím přímo ze země pizzy a makaronů. Budou v něm nakupovat milí lidé, kteří si ho zamilují, a postupně je budu znát i jménem...

Nebylo to jednoduché, to tedy nebylo. Ale různá vyřizování, cesty do Itálie a hledání prostor mi pomohly zapomenout na Petrovo ponižování. Stávala jsem se znovu tou Evou, jakou jsem byla kdysi, všimli si toho rodiče, kamarádi i babička, která mi před svou smrtí řekla, že je šťastná, že mě vidí zase usměvavou. Zanechala mi rodinný domek, ve kterém dožila, na kraji Spieglsalu. Jednopatrový, s velkými okny a s komorou u kuchyně. Ta byla plná kompotů, bylinek, loňských jablek a láhví domácího křenu, kterým byla babička proslavená po celém okolí. Někdy, když jsem večer přišla z obchodu utahaná jako kůň, jsem ho jedla s pikantními párky a chlebem, který jsem rychle nasucho ohřála na pánvi.

Můj obchůdek Dolce Vita si brzy našel své klienty. Nechci říct, že ke mně chodila celá Trnava, ale postupně se o mně Trnavané alespoň dověděli a mnozí, kteří přišli ze zvědavosti, se vraceli pravidelně. Dala jsem si záležet na kvalitních produktech i na tom, aby na dřevěných policích a v provensálských kredencích vypadaly lákavě. To nebyl problém, Italové uměli z každého kusu šunky udělat umělecké dílo, když ho hezky

zabalili... Chodila mi pomáhat máma a nakonec u mě zůstala pracovat, vedla obchod, když jsem jela do Itálie, a potom každou středu a sobotu, abych si odpočinula. Každé ráno jsme nakrájely italský chléb, polily ho olivovým olejem, obložily sýry, sušenými rajčaty a olivami, aby si lidé mohli zobnout. Fungovalo to. Málokdo odolá chuti, která evokuje dovolenou u moře...

Paní Urbanová přede mě kladla svůj nákup.

„I těstoviny?“ usmála jsem se.

„Vyzkoušíme tyhle, ještě jsme je neměli,“ ukázala na *cannelloni*.

„Naplňte je dušeným mletým masem s rajčaty a potom přelijte olivovým olejem a posypte česnekem,“ ukládala jsem úhledné balíčky do papírové tašky.

„To stačí?“

„Stačí,“ přikývla jsem. „Budete se olizovat. Anebo je udělejte se špenátem a mozzarellou.“

„Vy jste chodící kuchařská kniha, Evičko.“

„Ale vůbec ne,“ zasmála jsem se. „Jenom v Itálii nedělám nic jiného, než že jím.“

Počkala jsem, až vyjde z obchodu, uložila jsem peníze do pokladny a vytiskla si denní inventuru. Nebylo to špatné vzhledem k tomu, že bylo těsně před výplatami. Krabici s nevybalenými těstovinami jsem nohou zasunula pod pult a dveře od skladu jsem zabouchla. Bylo teprve šest hodin, obvykle jsem zavírala až po půl sedmé, ale čekala mě dámská jízda v restauraci na náměstí, tak jsem skončila dřív. Snad to nikomu nebude vadit.

Na krk jsem si nastříkala pár kapek svého oblíbeného parfému Bruno Banani, do kabelky si hodila několik čokoládových bonbonů pro kámošky, tabulku na vstup-

ních dveřích jsem otočila na ZAVŘENO a vyšla jsem ven. Už trochu pofukovalo, zabalila jsem se do svetru a spěchala jsem přes Františkánskou ulici a Trojičné náměstí, abych neměla příliš velké zpoždění. I když jsem ho měla vždycky. Holky se na naše setkání tak těšily, že přicházely i o půl hodiny dřív, a na mě čekaly ve veselé debatě s vínem na stole.

„Nazdar bella!“ zavolala Lucie, jen co mě zahlédla u vstupu. Zvedla jsem ruku na pozdrav a začala se mezi stoly prodírat jejich směrem.

„Zase jsem poslední?“ řekla jsem místo pozdravu.

„Zase.“

Lucie vstala, pevně mě objala a z ramene mi vzala kabelu, aby ji pověsila na věšák. „Budeš taky jíst?“

„Budu hlavně pít,“ usmála jsem se a políbila holky jednu po druhé. „O něco jsem přišla?“ zeptala jsem se, když jsem klesla na židli a Lucie mi do ruky dala plnou sklenici vína.

„Ano, tahle tady je těhotná,“ ukázala Anička na Moniku.

„Zase?“ udiveně jsem zvýšila hlas.

„Zase,“ pokrčila rameny Monika a šťastně se usmívala. Stiskla jsem jí ruku.

„To je skvělé,“ řekla jsem jí upřímně.

„Jsi jako jabloň, rodiš každý rok,“ zasmála se Lucie.

„Jo, mám dojem, že otěhotním ihned, jak pomyslím na sex.“

„Chudinko,“ řekla Anička.

„Není to tak strašné.“

„Hlavně by to už konečně mohla být holka,“ zvedla jsem sklenici. „Ať to tam u vás doma není plné testosteronu.“

Monika se na mě vděčně podívala. Vypadala krásně, šťastně, tak jako vždycky, když byla těhotná. Bylo jí jen třicet, měla dva malé kluky, manžela, který ji moc miloval, a kdyby se nemuseli tlačit v malém dvoupokojovém bytě, všechny by jí záviděly.

Takto jí záviděly jen ty, které věděly, co je v životě důležité...

Sklenku zvedla i Anička, cinkla o tu moji a vesele se usmála. Byla rozvedená, docela čerstvě a docela šťastně, zůstal jí syn a exmanžel, se kterým vycházela lépe, než když nosila jeho jméno. Paradoxně na kávu teď spolu chodili častěji, než když byli manželé, a z Aničky přestávala být vystresovaná hromádka neštěstí dusící se v nedobré svazku.

Lucie byla vdaná. Jen půl roku – ještě pořád od široké rodiny dostávala svatební fotky, které byly úplně stejné jako ty předtím, ale my jsme si je poctivě prohlížely a znovu vykřikovaly, jak jsou krásné a výjimečné, a říkaly jsme všechno to, co chtějí nevěsty slyšet. Dítě ještě v plánu neměla. Nejdřív chtěli s manželem dostavět dům ve Voděradech.

Já jediná jsem se svatbou žádné zkušenosti neměla. S Petrem jsme sice zasnoubení byli, ale prstýnek jsem vrátila. Nedokázala jsem to už snést. Neuměla jsem žít s ředitelem hotelu, který svůj čas dělil mezi obchodní jednání, golf a sledování Ligy mistrů. Nedokázala jsem už snášet fakt, že ho ředitelování změnilo na arogantního člověka, který si nevidí ani na špičku nosu... Zásnuby jsem zrušila rychle, nečekaně, ze dne na den, a když jsem se s plnými kufry vrátila do Trnavy, překvapilo to všechny kromě mých přítelkyň.

„Vždycky jsem ti říkala, že je to samolibý ignorant,“ řekla Anička a ty další dvě jen přikyvovaly.

„Fajn, Monča je těhotná, má někdo ještě něco?“ přerušila jsem tok svých myšlenek a vrátila se zpátky do reálu, kde se připíjelo na centimetrový plod v Moničině břiše.

„Já nic,“ zvedla ruce Anička.

„Já taky ne,“ zavrtěla hlavou Lucie.

„Dobře, tak teď já,“ usmála jsem se.

„Ty jsi taky těhotná?“

„Ne.“

„Vydělala sis svůj první milion?“

„Ne,“ pobaveně jsem se zasmála.

„Vrátila ses k tomu...“

„Ne.“

„Máš nějakou nemoc?“

„Ne.“

„Nový muž?“

„Ani náhodou.“

Zůstaly ticho. Nemají moc velkou fantazii, ty moje kámošky.

„Jedu do Říma...“

Anička zklamaně vydechla.

„Nejezdíš do Říma pořád? Tohle přece není novinka, Evi.“

„Teď je to jiné. Budu tam tři týdny.“

„Tak dlouho?“

„Jo.“

„Co tam budeš dělat?“

„Toulat se.“

„Toulat se?“ Monika zvedla obočí. Při dvou dětech a s manželem už zapoměla, co to slovo znamená.

Pokrčila jsem rameny.

„Pronajmu si auto a podívám se i po okolí. Toskánsko a tak.“

Anička se na mě podezíravě podívala.

„Pronajmeš si auto a povozíš se po Itálii?“

„Tak to plánuji.“

„Jakože reset?“

Přikývla jsem.

„Přesně tak. Totální reset.“

„Úplně sama?“

„Ano, pomůže mi to.“

Anička se na mě ještě chvíli dívala a potom vítězně řekla směrem k ostatním dvěma.

„Někoho tam má.“

Pobaveně jsem se zasmála a zavrtěla jsem hlavou.

„Mám to tam ráda, to je celé.“

„Máš tam nějakého tlustého plešatého jižana, za kterého se stydíš, protože je o hlavu menší, ale nemůžeš si pomoct.“

Holky se řehtaly.

„Nedělej se, Evi, žádná normální ženská nejezdí sama na třítydenní potulky po Itálii.“

Usmála jsem se.

„Baví mě to tam.“

„Jistě!“ Smály se ještě víc a vesele si přitřukly skleňkami.

„A co obchod?“ zeptala se Monika. Jasně, ta nikdy nezapomene na praktické věci.

„Je tady máma, zvládne to. Zásoby máme, příští týden přivezou jen čerstvé šunky a sýry.“

„Já jí asi věřím,“ řekla Monika. „Chce si užít sama sebe.“

„Anebo se často dívá na filmy,“ ušklíbla se Anička.
„Anitu Ekbergovou ve fontáně zachránil chlap, protože to bylo ve scénáři. V realitě by se tam mohla nachladit, než by se někoho dočkala.“

„Možná nějaký karabiniér.“

„Se srostlým obočím.“

Zábava na můj účet se kámoškám opravdu líbila.

„Počkejte,“ zvedla jsem znovu ke rtům skleničku vína, „pokud si opravdu najdu nějakého Makarona, smích vás přejde!“

Přikyvovaly a smály se ještě víc.

Vesele jsem se napila a netušila přitom, jakou mám pravdu.

Jenomže smích nepřejde pouze moje přítelkyně.

Přejde i mě.

2. KAPITOLA

Létání nikdy nepatřilo k mým oblíbeným způsobům přepravy. Celé to čekání na letišti, neustálé kontroly, stání ve frontách a instantní káva z automatů mi nedělají dobře. Vždy se mě zmocní iracionální strach, pramenící vlastně z ničeho, protože všechny lety v mém životě byly hladké, bez turbulencí a jiných hrůzností, které člověk vidí ve filmech. Ruce mám studené, zpočené, stále poslouchám motory, jestli je jejich zvuk „normální“, sleduju letušky, jestli se usmívají, a vydechnu si, až když se pneumatiky bezpečně dotknou přistávací dráhy.

Potom to už jde jako po másle. Na schůdcích vedoucích z letadla se hluboce nadechnu té elegance, kterou je Řím prosáklý, autobusem se dám dovézt do haly, kde si z rotujícího pásu vezmu kufr, a hned potom, co si koupím lístek na autobus Terravision, už směřuju do centra. Okrajové čtvrti plné bytovek s přeplněnými balkony a s květinovou výzdobou po půlhodině vystřídají stále hezčí zákoutí, až člověk najednou neví, kam se dívat dřív...

V ten den, kdy jsem se po chvatné rozlučce s kámoškami ocitla v Římě, tomu nebylo jinak. První esemeska, která mi pípla ještě v letištním autobusu, byla od mámy – v obchodě byl frmol a měla potřebu mi to hlásit. Věděla jsem, že to bude dělat pořád, aby mi dala najevo, že se umí o obchod postarat, a aby mi mezi řád-

ky naznačila, že pokud člověk jednou podniká, nemá právo se tři týdny flákat. Zejména ne takhle nepochopitelně – sama v Itálii... Máma podle mě litovala, že nejsem malé dítě, kterému to může zakázat.

Tak mi to aspoň v pravidelných intervalech připomínala.

Že jsem trochu nezodpovědná.

Trochu hr.

A mám si konečně ujasnit, jestli chci cestovat po světě, anebo se věnovat své práci, o které jsem celá léta snila...

Měla potřebu mě trochu usměrnit.

Nechala jsem ji. Nijak jsem se nesnažila vysvětlit jí svoje pohnutky. Pokud člověk sám v sobě nenosí lásku k nějaké zemi anebo k mentalitě jiného národa, nepochopí druhého, který je takovou láskou přímo posedlý. A já Itálii milovala. Čerpala jsem v ní energii, inspiraci, sžila jsem se s jejím temperamentním způsobem života, a i když jsem se v uličkách toulala sama, nikdy jsem se necítila opuštěná.

Bylo mi dobře. Lépe než u moře, v horách nebo kdekoli jinde.

No a potom byl tady ještě Madou, ale ten s tím neměl až tak moc společného.

Rychle jsem se ubytovala ve svém oblíbeném hotelu *Tempio di Pallade*, v pokoji jsem si znovu udělala make-up, vlasy si vyčesala do ohonu a vyrazila jsem do města. Potřebovala jsem kávu a dobrý koláč. Okamžitě. Jako odměnu za to, že jsem přežila let.

Výhoda hotelu, ve kterém vždy v Římě bydlím, spočívá v tom, že se nachází v blízkosti hlavního vlakového nádraží Termini a jen několik minut chůze od

historického centra. Vzala jsem to po Via Giovanni Giolitti, zabočila na Via Manzoni a po Via Labicana jsem se klidným tempem blížila ke Koloseu. Podzim v Římě je krásný, teplý, slunce nemá ostrou jasně žlutou barvu, ale příjemně oranžovou, a v jeho odlesku je Koloseum ještě hezčí než jindy. Nevím, jestli mě tenhle obrovský amfiteátr všech amfiteátrů někdy přestane zajímat. Stačí si odmyslet turisty, průvodce s deštníky, kteří pokřikují na svoji skupinku každý v jiném jazyce, stačí ignorovat potulné prodavače suvenýrů, stačí pouze vnímat. Stačí nasávat energii, kterou vysílá.

Tak jako Forum Romanum. Bylo mi jedno, že bylo třeba zaplatit dvanáct eur. Ráda jsem relaxovala na lavičkách mezi budovami, které už dávno budovami nejsou. Seděla jsem, jedla zmrzlinu, dívala se na kameny, stromy, lidi a hlava se mi totálně „resetovala“. Postupně odcházely všechny stresy, všechny negativní zážitky, křivdy, to, čeho jsem se potřebovala zbavit.

„Uměla bys v Římě žít?“ zeptala se mě jednou Anička, když jsem jí o hodinách strávených mezi ruinami starověkého Říma vyprávěla.

„To nevím,“ pokrčila jsem tehdy rameny, „spíš ne než ano. Když jsi na výletě, nevnímáš odpadky v bočních uličkách a přeplněné ulice se ti zdají kouzelné...“

„A Římané možná po celý dlouhý rok do centra města ani nezabloudí.“

„Souhlasím,“ přikývla jsem a vzpomněla si na Bratislavu. „Když jsem tam bydlela, do Starého Města jsem se vydala jednou za rok – na vánoční trhy.“

Jinak jsem neměla proč.

„Ciao bella, vuoi l'ombrello?“ zastavil mě pouliční

prodavač ve špinavé bundě a podával mi deštník. Stál pět eur a chlapík ukázal na pár obláček na obloze.

„No, grazie, ancora non piove,“ zakroutila jsem hlavou s tím, že ještě neprší.

„Ma pioverà,“ prodavač se nedal odbýt. Prý bude.

„Se piove, lo compró. Ma più tardi,“ odstrčila jsem jeho dotěrnou ruku a ještě pár metrů, kdy vedle mě kráčel, jsem odmítavě kroutila hlavou, dokud to nevzdal.

Na Via dei Fori Imperiali, čtyřproudové silnici, která oddělovala Forum Romanum od Foro di Traiano, byly takových pouličních prodavačů desítky. Někteří nabízeli deštníky, jiní šátky, stojany na fotoaparáty anebo fejkové kabelky za dvanáct eur. Většinou to byli přistěhovalci. Ze severní Afriky nebo z některé země Blízkého východu. Vždy jsem jejich zboží zdvořile odmítala, i když mi jich bylo trochu líto. Museli být pořád ve střehu, a jen co se objevili v blízkosti karabiniéri anebo městská policie, sbalili si svých pět švestek a utíkali, co jim nohy stačily. Nikdo z nich nechtěl dostat vysokou pokutu. Nikdo z nich nechtěl odpovídat na otázky, co v Itálii dělá, z čeho žije a kde má trvalý pobyt...

Podívala jsem se na hodinky. Bylo už sedm, ale počasí bylo stále příjemné. Měla jsem na sobě jen bílé tričko s tříčtvrtečními rukávy a plátěné béžové kalhoty. Šálu, kterou jsem si pro jistotu hodila do kabely, jsem nepotřebovala. Věděla jsem, že dnes večer budu unavená rychle, létání a stres s ním spojený udělají své, tak jsem přidala do kroku. Koláček a kafičko v *Antico Caffè Greco* na Via dei Condotti jsem si chtěla vychutnat ještě za světla. Milovala jsem to tam. Nevím proč, káva byla

drahá, jak se patří na kávu, která se prodává na nejdražší ulici v Římě, a koláčky se ničím nelišily od těch, které člověk dostal jinde. Ale očividně jsem nebyla jediná, kterou okouzila atmosféra toho podniku, měli stále plno. Na volný stolek se běžně čekalo a lidé si ty chvíle krátili nakupováním v obchodech kolem. To se mě už netýkalo, Prada byla vysoko nad mé možnosti a šperky od Damiani stály víc než můj starý domek v Trnavě. Ale nevadilo mi to. Právě v průběhu tohoto výletu jsem chtěla zajít do obchodu Louis Vuitton, kde jsem si už dlouho předlouho chtěla koupit kabelku, a vypadalo to tak, že tenhle rok si ji můžu dopřát k Vánocům. Za svoje. Pravou, nefalšovanou krásnou vuittonku. Vydělala jsem si na ni, hezky si to užiju. Nebudu se dívat pouze do výlohy, jako vždy, ale vejdu do obchodu a nedám se obsloužit jako všechny Japonky, které odtamtud běžně vycházely i se třemi kousky. Po Via dei Condotti jsem přešla rychle, prodírala se mezi luxusními papírovými taškami turistů a rozesmátými ženami, které se nechávaly fotit před obchodem Cartiera. Na toho, kdo je fotil, křičely, ať je na fotce vidět logo obchodu, to je důležité, nápis *Cartier* na této fotce je velmi důležitý! Usmívala jsem se, když jsem je slyšela. Kdybych měla doma normálního přítele, možná to taky udělám. Vyfotím se a obrázek mu se smíchem ukážu – aby věděl, kde nakupovat, až mě bude chtít potěšit...

Před kavárnou nepostával nikdo, to bylo dobré znamení, zato na Španělských schodech seděly desítky lidí a vystavovaly obličej posledním slábnoucím paprskům zapadajícího slunce. Vešla jsem do prostoru provoněného kávou, hned u dveří jsem našla volný stolek a číšníkovi, který byl vzápětí u mě, jsem řekla:

„Dám si silné *piccolo* a tvarohový koláč.“

Přikývl a zmizel.

Opřela jsem si hlavu o dřevěnou stěnu za sebou, na chvíli jsem zavřela oči a vnímala vůně, syčení kávovarů a šustění novinových stránek, ve kterých měli staří pánové zabořené své nosy. Oči jsem otevřela, až když jsem slyšela, že číšník přede mě klade malý šálek s kávou a talíř s teplým koláčem.

„Děkuji,“ usmála jsem se omluvně, on mě obdařil profesionálním úsměvem a popřál mi dobrou chuť.

Sáhla jsem do kabelky a vytáhla útlou knížku o Filipovi IV.

Ráda čtu životopisy králů, možná jsem v minulém životě na nějakém královském dvoře i žila, protože všechno, co se týkalo způsobu života vladařů, jejich etikety a přemýšlení, jsem doslova hltala. Čas jsem nevnímala, samu sebe jsem si představovala v obrovských sukních s krinolínou a ve vysoké paruce. Možná bych byla královnou metresou, jeho prostřednictvím bych ovlivňovala chod dějin, porodila bych mu nějaké potomky a ti by byli nositeli reforem, psali by knihy a před mými portréty by stáli s pohledem plným lásky.

Ano, stačí si dát kávu v blízkosti Španělských schodů, a člověk pod vlivem té vznešenosti zapomene, že v Trnavě má pár faktur před splatností a dům, do kterého je třeba hodně, ale opravdu hodně investovat...

Když jsem zvedla pohled od knížky, už bylo šero. Kávu jsem měla dopitou, na talířku zůstaly po koláčku jen drobky. Kofein mě moc neprobral, zívla jsem.

Mávla jsem na číšníka, usmála se na něj a naznačila, že chci platit.

„Váš účet je už zaplacený,“ řekl tiše, když přišel k mému stolu.

„Zaplacený?“ nechápavě jsem vzhledla od peněženky, do které jsem sáhla pro peníze.

„Ano.“ Vzal do rukou prázdný talířek. „Zaplatil ho tamten pán,“ ukázal na muže, který právě odcházel, takže jsem viděla jen jeho záda. Záda v dobrém obleku, záda vysokého chlapa s tmavými vlasy. No, vždyť jsme byli v Itálii.

„Aha,“ pokrčila jsem rameny. „Tak že mu děkuji,“ zasmála jsem se bezstarostně. Hezky mi ten výlet začíná. Nechtěl by mi koupit i tu vuittonku?

„Prý jestli chcete vědět, proč to udělal, máte přijít zítra na kávu touto dobou,“ tvářil se číšník záhadně, jako dohazovač.

„Jasně, zaplatí za mne pár eur, a už si dává podmínky,“ řekla jsem slovensky a číšníkovi jsem jen poděkovala. Měla jsem jiné plány než vysedávat s baliči turistek po kavárnách. Vytáhla jsem z kabelky šálu, protože venku se už určitě ochladilo, a knihu jsem hodila mezi peněženku a doklady.

„Říkal, že si vás tady všiml už na jaře. Prý jste tady byla někdy začátkem května. A že jste si četla něco od Shakespeara,“ řekl číšník s plnými rukama.

Pobavil mě. Tohle se přece stává pouze ve filmech, nebo snad ne?

Anebo v argentinských telenovelách.

„To jsou mi věci,“ usmála jsem se na číšníka pobaveně a on přikývl.

„Na shledanou zítra.“

„Uvidíme,“ mávla jsem na pozdrav a vyšla na ulici, ze které se už denní světlo vytratilo.

Toho večera jsem usnula dřív, než se moje hlava dotkla polštáře. Ani jsem si nestihla promyslet, co udělám následující den.

Výhodou bydlení u Termini, jak jsem se už zmínila, byla vzdálenost od historického centra. Nevýhodou byl čilý ruch už od brzkého rána. Chvillemi bylo slyšet příjezd vlaků na nádraží a většinou hovor lidí. Ani ne tak místních, jako spíš turistů, kteří přijížděli do Říma anebo z něj odjížděli v kteroukoli denní či noční hodinu. Chtěla jsem si pospat, ale v sedm už za okny nebylo ani na okamžik ticho, marně jsem se schovávala pod deku. Raději jsem vstala, sprchou zahнала poslední stopy spánku a podívala se ven oknem. Vypadalo to, že v Římě mě čeká další slunečný den. Vytáhla jsem bílé tříčtvrteční kalhoty, pohodlné polobotky a zelené tričko s krátkými rukávy. Do kabelky jsem si znovu přibalila šálu – pro případ, že bych se vrátila až po setmění, a šla jsem na snídani.

A ta byla vydatná. Většina italských hotelů nabízel jen sladké rohlíky a džemy, v *Tempiu* ale i šunky a sýry. A ovoce, hodně ovoce. Měla jsem ráda hotelovou snídani, dokázala jsem v restauraci sedět i hodinu, pomalu jíst, pít a pozorovat lidi kolem. Byli tady byznysmeni, rodiny nad mapami, zamilované pářečky, které si ani moc nepovídaly, pouze si s hlubokými pohledy zabodnutými do očí toho druhého ukrajovaly z ananasu.

Nevěděla jsem, kam v ten den půjdu, ale byla jsem si jistá, že určitě nesmím vynechat místo, kde bude na beton stát Madou. A rozhodně musím sehnat nějaké auto, abych se v následujících dnech mohla přesunout mimo Řím. Chtěla jsem vidět městečko San Gimigna-

no, kterému kvůli jeho vysokým věžičkám přezdívali italský Manhattan. V plánu jsem měla také výlet do Aquily. V dubnu 2009 tam bylo zemětřesení, které zničilo množství starověkých památek, ale něco zůstalo a já to toužila vidět.

Ozvala se máma. Jen tak, jestli jsem v pořádku, že oni s otcem v pořádku jsou a o obchod je postaráno. Byla jsem pryč necelých čtyřiaadvacet hodin, jsem zvědavá, jaký tón zvolí za dva týdny. Odepsala jsem jí, že se mám skvěle.

Vždyť jsem se i měla.

V půl deváté jsem už vycházela z hotelu a vykročila ke Koloseu. Od Konstantinova oblouku jsem prošla po Via di San Gregorio ke kdysi nádhernému Circu Maximu. Po rozlehlém sportovním areálu, který míval kapacitu skoro dvě stě tisíc diváků, nezůstala ani stopa. Jenom pár ruin a obrovská travnatá plocha. Ale já jsem směřovala k jinému monumentu, ke Caracallovým lázním. Na toto místo nikdy nechodilo moc lidí, i když bylo zachovalé stejně jako slavné Forum. Nechápu proč. Ve stínu vysokých sekvojí se dalo příjemně posedět a člověk nemusel být ve střehu, že někomu vběhne před objektiv kamery nebo fotoaparátu. Možná měli lidé výlety naplánované časově tak, že vedle hlavních monumentů, které museli vidět, jim na nic jiného nezůstala ani hodina...

Tak se po lázních promenovali hlavně domácí. Duchodci před obědem nebo mladičké páry, které chtěly spolu strávit víc času než jen pár minut cestou ze školy. Procházela jsem se po šterkové cestičce, z dálky ke mně doléhal hluk města, a bylo mi dobře. Původně jsem si chtěla někde sednout a číst si, ale vědě-

la jsem, že se nedokážu soustředit. Že nepřečtu ani stránku.

Nebudu dělat drahoty a řeknu vám to otevřeně.

Každou chvíli mé myšlenky atakoval Ital, kterému jsem viděla jen záda a který mi den předtím zaplatil kávu s koláčem. Bezvýznamná příhoda, ale mně z ní bylo veselo a příjemně. Stále jsem se usmívala. Vychutnávala jsem si pozitivní náladu, kterou jsem z té vzpomínky měla, představovala jsem si, kdo to asi je, čím jsem ho asi zaujala, vymýšlela jsem si scénáře jeho života – zkrátka jako praštěná pubertáčka. Jsem normální ženská, takže jsem byla zvědavá, co je to za typka, a to navzdory faktu, že jsem Italy znala. Všichni jsou to machové. Všichni používají slovo *bella* téměř v každé větě a v komunikaci s každou ženou. Všichni jsou temperamentní, vášniví a z lásky si těžkou hlavu nedělají. Už po jednom rande dokážou ženě barvitě popisovat společný život, bydlení, krásnou rodinu a nazývají ji slovem *fidanzata*, což je vyšší stupeň přítelkyně, tedy něco jako snoubenka. I bez prstenu. Protože to tak cítí! A ženské se rozplývají, věří, důvěřují, sní, milují a dělají všechno pro to, aby se líbily ještě víc. Italové jsou hluční, ukecaní, zábavní a upřímní. Jsou to baliči první třídy, a pokud se cítí se ženou příjemně, jsou fantastičtí společníci.

Ten z kavárny však naboural všechna klišé. Nejenže na mě vůbec nepromluvil, ale neukázal ani svůj obličej a neprozradil svoje jméno. To se Italovi nepodobá. Když má Ital o něco zájem, vystartuje a nenechá si kořist utéct. Nespolečá na to, že se žena vrátí.

Hm. Hm.

Bůhví jak vypadá. Podle postavy mu klidně mohlo

být třicet let, ale i padesát. V obličeji se mohl podobat slavnému fotbalistovi Lucovi Tonimu, ale mohl být i docela tuctový.

A taky mohl být úplně ošklivý... Takový quasimodo.

Proč by jinak číhal na turistky v kavárně?

Chodila jsem mezi starými balvany, myslela na toho neznámého chlapíka a stále jsem se pobaveně ušklíbala. Užívala jsem si ten pocit lehkosti a přitažlivého tajemna, protože od rozchodu s Petrem jsem si chlapů moc neužila. Těch pár dobrodružných nocí, kdy jsem si vyhodila z kopýtko, nepočítám, nebylo to nic, co by rozhýbalo křídla motýlům v mém břiše.

Vlastně jsem tři roky nedělala nic jiného, jen jsem se honila za italskými delikatesami a tvrdě pracovala.

A tady mezi těmi sekvojemi mi došlo, že mi chybí něha.

Že mi chybí vášeň.

I navzdory tomu, že Madou tady vždycky pro mě byl. Vždycky na mě v Římě čekal. Na stejném místě.

3. KAPITOLA

U fontány di Trevi jsem si koupila kousek pizzy, sedla si na nedalekou lavičku a pozorovala jsem ty, kteří postávali nebo vysedávali u fontány. Házeli do ní mince, někteří z pověřivosti, jiní z čisté zábavy, smáli se a fotili. Ruch a vřava se nesly malým náměstím, odrážely se od zdí budov a mnoho cizích jazyků splývalo a pralo se se šuměním padající vody. Francouzština, maďarština, ruština, asijské jazyky a potom ty, které jsem nedokázala identifikovat. Bylo slyšet všechno. Dojeda jsem, utřela jsem si ruce navlhčeným ubrouskem, dala do úst žvýkačku a nanesla na rty lesk. Vykročila jsem k opačné straně fontány. Tam, kde stály stojany s obrazy, se suvenýry a drobnostmi, kterými si turisté plnili tašky, aby měli dárky pro své blízké doma. Věděla jsem, že tam bude. Stál tam vždy. S frajerským úsměvem, s cigaretou v ústech, s jiskrou v oku.

Madou je přistěhovalec z libanonského Bejrútu, tady u fontány prodává vlastní obrázky Říma už celá léta. Poznali jsme se před třemi roky, i tehdy stál u svých stojanů, kouřil a čekal na někoho, kdo touží mít obrázek Říma doma na zdi nad gaučem.

„Madou, čau!“ vykřikla jsem, když jsem ho zahlédla. Podíval se mým směrem, zešíroka se usmál, odhodil cigaretu, kterou měl v ruce, a okamžitě mi vyběhl naproti.

„Ciao bella,“ vzal mě do náruči a několikrát se se mnou zatočil. Když mě položil na zem, hlasitě mě políbil na rty a stejně hlasitě se zeptal: „Kdys přijela?“

„Včera.“

„Včera? A kdes byla doted?“ rozhodil rukama.

„Znáš mě, byla jsem unavená z letu. Dala jsem si jen kávu v *Greco* a potom jsem zalehla.“

„Tak rád tě vidím,“ prohlížel si mě od hlavy k patě a zpátky. „Jsi hezká. Jsi velice hezká!“

Zasmála jsem se. Madou byl kouzelný. Vždy se dalo na něj spolehnout, pokud jsem chtěla pochvalu. A dobrou náladu k tomu.

„Přijela jsem na delší dobu,“ usmála jsem se na něj, „tak doufám, že mi v tomhle městě ukážete ještě i něco, co jsem zatím neviděla.“

Poškrábal se v neposlušných vlasech.

„To nebude tak lehké, bella.“

„Myslím, že to zvládneš.“

Vykročili jsme k jeho stojanu.

„Proč jsi nezavolala, že přijedeš?“

„Protože máš rád překvapení.“

„Co kdybych byl nemocný?“

„Madou, ty nikdy nebýváš nemocný.“

„Anebo bych odcestoval.“

„A kam bys asi odcestoval?“ smála jsem se a mimoděk jsem ho chytila za ruku.

Úsměv mi vrátil. A stiskl mi dlaň.

„Dnes a zítra už něco mám, bella.“

„Mně to nevadí.“

„No a v sobotu spolu můžeme někam vyrazit.“

„Platí.“

„Máš do té doby co dělat?“

„Budu plakat na pokoji,“ řekla jsem.

„Zabalím to tady dřív, abychom si užili. Těch pár eur, které tady vydělám, mě z bídy nevytrhne.“

Znovu se usmál. Tím hezkým úsměvem, který mě vždycky dostal.

I tehdy před třemi lety. Tehdy, když jsem ho poznala.

Seděla jsem na kamenech u okraje fontány, náměstí nebylo přeplněné jako obvykle, protože lidé před Vánoci moc necestují, a když, tak splašeně pobíhají po obchodních centrech. Byla zima, ale já jsem tam seděla se zutými kozačkami, které byly nové, šmrncovní, ale nejnepohodlnější, jaké jsem v životě měla. Navzdory tomu jsem v nich prošla přes půl města. A potom jsem udělala chybu. Sedla jsem si. V tom okamžiku jsem si bolest v nohou intenzivně uvědomila, kozačky mě pálily, tlačily, a pokud bych si je nezula, zbláznila bych se... Madou stál několik metrů ode mě. Nudil se, turistů nebylo moc, tak mě pobaveně pozoroval, ležérně opřený o svůj stojan. Masírovala jsem si chodidla a jeho jsem si všimla, až když byl úplně blízko mě, sedl si na kameny, jako by mě znal.

„Bolí?“ zeptal se italsky.

„Bolí,“ usmála jsem se. „Móda není pro normální lidi.“

Zasmál se, vstal a z tašky u svých obrazů vyndal termosku, nalil z ní do malého stylového šálku kávu a přinesl mi ji, abych se zahřála.

„Děkuji, to je milé,“ řekla jsem a po dlouhé době jsem se tehdy usmála. Upřímně. Bez smutné křeče v obličejí. Bylo to jen dva měsíce po definitivním rozchodu s Petrem a nebolely mě tehdy jen nohy, ale i duše a srdce, celé nitro jsem měla rozbité na malé kousíčky.

„Jsi tady sama?“ zeptal se mě tehdy Madou.

„Úplně sama,“ řekla jsem pravdu pravdoucí. Nechtělo se mi moc vysvětlovat, proč nejsem v Římě s přítelem nebo s tlupou hlučných kamarádek, ze kterých by aspoň jedna neměla být úplně střízlivá. Ale představa, že si mám znovu navléct ty moderní kozačky a projít v nich celou cestu zpátky do hotelu, mi otevřela ústa, a jak jsem tam seděla, tak jsem mu vyklopila celou pravdu. O Petrovi, o tom, jak si potřebuji provětrat hlavu, být trochu sama se sebou, začít se mít znovu ráda a také proměnit svůj sen o malém italském obchůdku ve skutečnost.

Přikyvoval, kouřil, sem tam položil věcnou otázku, a když jsem se několikrát otrásla zimou, navrhl, abychom si zašli na teplou polévku do restaurace, kterou měl rád. Souhlasila jsem. Stejně jsem neměla co dělat. A Madou byl docela příjemný. A taky hezký. Nesnažil se zapůsobit. To se mi líbilo.

Ještě v ten den se z nás stali milenci. Bez velkých ceremonií, bez řečí typu – neměli bychom, neznáme se, ty jsi tady a já jsem na Slovensku, prostě jsme skončili u mě v hotelu a ani jeden z nás si ráno nestěžoval. Pokračovali jsme v rozhovoru, který jsme začali u fontány, jako by se mezitím naše těla nespojila, a také potom, když jsem v rámci zařizování obchodu přijela do Říma, jsem ho vždy našla.

Na tom stejném místě.

S tím stejným úsměvem.

U toho stejného stojanu.

Jen obrazy se měnily.

Bylo to takové mé tajemství. Malé, nevinné. Nevěděl o něm nikdo. Ani Anička, ani Lucie, ani Monika.

Ne proto, že bych měla pocit hanby nebo výčitek. Spíš proto, že bych nevěděla, co mám o něm říkat. Necítala jsem potřebu.

Madou nepatřil do mého života. Patřil do Říma a byl součástí mých italských výletů. Tak jak jsem si dala dobré špenátové ravioli, cappuccino a skleničku dobrého toskánského vína, tak jsem si vždy vzala i kousek z něj. A nechutnal o nic hůř než ostatní zmíněné věci...

„Dobře, tak tě tady v sobotu vyzvednu,“ přikývla jsem a chtěla jsem mu pochválit nové obrázky, když mu zazvonil mobil a on se do něj snažil mluvit anglicky. Smál se u toho, trochu flirtoval a očima se mi omlouval.

„Madou, je ti osmatřicet,“ řekla jsem mu naoko kárávě. „Kdy se chceš oženit a přestat svádět turistky?“

„Nesvádím turistky! Tahle byla místní.“

Vesele jsem se zasmála. Nevěřila jsem mu ani slovo. Ale bylo mi to jedno.

„Blázen. Ty jsi úplně blázen, víš to?“

Usmíval se a zapaloval si cigaretu.

„Co máš dneska v plánu?“ zeptal se, když vyfoukl dým.

Pokrčila jsem rameny.

„Skoro nic. Půjdu na Piazza Navona. Je hezky, asi se už konečně nechám namalovat.“

„Pokud chceš portrét, namaluji tě já.“

„Ve vší počestnosti?“ usmála jsem se.

„Uvidíme,“ usmál se i on.

„Madou, chci si ten obrázek pověsit doma na zed’.“

„Dobře, udělám ho umělecky.“

„Umělecká nahota je stále nahota.“

„Jsi hezká, když jsi nahá.“

„Ty jsi zdravý chlap, takže je jasné, že se ti líbí svlečená žena.“

„Bella, věř mi, viděl jsem svlečené leccos, a ne vždy to bylo hezké.“

Zasmála jsem se. Podal mi cigaretu a já si z ní potáhla.

„Chci si prohlédnout i nějaké občůdky. Inspirace, chápeš?“ řekla jsem.

Přikývl. „Budeš tady alespoň do pondělí?“

„Budu tady tři týdny.“

Zatvářil se překvapeně. „Tak dlouho?“

„Hm.“

„Znovu ses s někým rozešla?“

„Vtipné.“

„Myslel jsem, že lidé, kteří podnikají, nemají nárok na tak dlouhou dovolenou.“

„Beru to jako polopracovní cestu. Trochu se musím nadýchat Itálie.“

„Dobře děláš.“

„Chci si půjčit auto a jet do Toskánska. A možná překonám své obavy a zajedu si i do Aquily.“

Nevěřicně zakroutil hlavou a zasmál se.

„Tohle se mi na tobě líbí. Přijedeš sem, děláš si vlastní program, nestěžuješ si na nudu, stále se usmíváš. No teda, musím tě za to dobře pomilovat.“

„I kvůli tomu sem možná jezdím,“ usmála jsem se na něj laškovně.

„To říkají všichni,“ řekl on a uhnul před mým plácnutím.

U stojanu se zastavil pár amerických důchodců a jejich zájem o nějaký obraz byl očividný.

„Jsi mé sluníčko,“ políbil mě na čelo Madou a otočil se k nim.